

Ζώντας με τους πρόσφυγες στον καταυλισμό του Ελαιώνα

Ο φωτογράφος Pierre Berthuel δεν φωτογράφησε απλώς: έζησε με τους ανθρώπους που ελπίζουν σε μια καλύτερη ζωή και κατέγραψε την καθημερινότητα, την απογοήτευση, αλλά και τα όνειρα τους

LIFO TEAM

17.1.2017

Όλα ξεκίνησαν το 2015, όταν ένα κύμα προσφύγων έφτασε στην Ευρώπη. Από τότε έως σήμερα τα πράγματα έχουν εξελιχθεί με τον τρόπο που με θλίψη παρακολουθούμε στα δελτία ειδήσεων ή ακριβώς δίπλα από το σπίτι μας. Κάποιοι από αυτούς τους ανθρώπους σε λίγο κλείνουν χρόνο μέσα στους καταυλισμούς και η καθημερινότητα τους -το πώς περνάει η μέρα τους με όλες τις δυσκολίες και τα αναπάντεχα- είναι το βασικό ερώτημα.

Έζησα δίπλα τους στον καταυλισμό του Ελαιώνα και το συγκεκριμένο φωτορεπορτάζ επικεντρώνεται κυρίως σε μια ομάδα νεαρών προσφύγων που ήδη διαμένουν ένα χρόνο στην Ελλάδα, περιμένοντας όπως και οι υπόλοιποι το εισιτήριο για την Ευρώπη ή την ασυλία για την παραμονή στη χώρα. Ο ένας μάλιστα από αυτούς κατάφερε να ξεκινήσει δουλειά στη μη κυβερνητική οργάνωση που διαχειρίζεται τον καταυλισμό. Με καταγωγή από τον Λίβανο, την Παλαιστίνη, την Ερυθραία, το Αφγανιστάν και άλλα μέρη, έχουν όλοι τους καταφύγει εδώ, όχι μόνο για να γλιτώσουν από έναν καταστροφικό πόλεμο, αλλά για να φτιάξουν τη δική τους ευκαιρία ζωής.

Μαζί τους έμεινα για μία εβδομάδα, καταγράφοντας τις συνήθειες της ημέρας, ακούγοντάς τους να μου μιλάνε για τα σχέδιά τους και συνειδητοποιώντας ότι η γενική εικόνα που μας δίνεται είναι πολύ διαφορετική από την πραγματικότητα. Όσοι θέλουν να παραμείνουν στην Ελλάδα κάνουν μαθήματα ελληνικών, κατά βάση όμως κάνουν ένα μεγάλο διάλειμμα από τις σπουδές στη χώρα τους. Κατά τη διάρκεια της ημέρας στον καταυλισμό πίνουν τσάι και μοιράζονται το γεύμα τους (πάντα τρώνε μαζί) ανάμεσα σε κουκέτες στα κοντέινερς. Τις υπόλοιπες ώρες αυτοσχδιάζουν: μια βόλτα για ψάρεμα δίπλα στα βράχια της Πειραιϊκής, γιατί όχι και ένα μπάνιο, μια βόλτα στο κέντρο της πόλης, ένα μικρό ποδοσφαιρικό παιχνίδι, σίσα, ένα αυτοσχέδιο σαλόνι κομμωτικής στον καταυλισμό, ή ακόμα ενημέρωση του προφίλ στο facebook, καμιά ταινία στο κινητό και καμιά φορά ψώνια, όταν μπορούν για να αποφύγουν το μενού του καταυλισμού που αποτελείται είτε από μακαρόνια είτε από φασόλια...

Το βράδυ βγαίνουν στο κέντρο της πόλης, σαν τους υπόλοιπους "κανονικούς" ανθρώπους και ονειρεύονται το μέλλον, ατενίζοντας την πόλη από τα βράχια της Ακρόπολης.

Στην πραγματικότητα ζουν μια διπλή ζωή, αυτή του πρόσφυγα που έφτασε έως εδώ διακινδυνεύοντας τα πάντα και που δεν έχει και τις καλύτερες συνθήκες διαβίωσης και αυτή της γενιάς 2.0 συνδεδεμένη 24 ώρες το 24ωρο στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, φτιάχνοντας ένα online προφίλ που αποσιωπά την άλλη πλευρά. Ο καταυλισμός από την άλλη, μέρα με τη μέρα καταστρέφεται, ποντίκια ζουν μαζί τους κάτω από τα κοντέινερς και γενικώς ό,τι χαλάει δεν φτιάχνεται. Πολλοί από τους ανθρώπους που μένουν εκεί είναι κάτοχοι πτυχίων και το λιγότερο που θα περίμεναν είναι μια ζωή σαν κι αυτή. Αγαπούν βαθιά την πατρίδα τους και η μεγαλύτερή τους ελπίδα είναι να επιστρέψουν εν καιρώ ειρήνης. Προς το παρόν, απλώς θέλουν να ζήσουν.

